

16 věcí, které vás naučí jedině těhotenství

Ne nadarmo se těhotenství říká jiný stav. Skutečně jím je. Po obvykle náročnějším prvním trimestru přichází krásné období, kdy je člověku dobře a může si užívat pohyby mimča i úsměvy všech okolo, kteří na vás hledí jako na porcelánovou panenku, u níž hrozí, že se při prudším pohybu rozpadne na tisíc kousků. Tedy hlavně v případě blízkých. Druhou skupinou lidí jsou tací, co mají pocit, že „když se kdysi rodilo na poli během sklízení brambor“, mohla byste klidně jít kopat válečné zákopy nebo zdolávat osmitisícovku.

Na tohle a mnohé další věci přijdete, až když nosíte pod srdcem malého človíčka. Sepsala jsem 16 z nich...

1. Fakt, že se do šatů vaší původní velikosti nacpete, neznamená, že se z nich zase sami dostanete.
Doporučení: Mít po ruce nůžky nebo číslo na hasiče.
2. Na počátku se objeví noví nepřátelé... hlavními zástupci jsou lidé v městské hromadné dopravě a lednička...
Uvedený domácí spotřebič vyluzuje nechutný pach (stejně jako mnozí v MHD), který nikdo jiný než některé těhotné ženy necítí.
3. Dobrou zprávou je, že z řady nepřátel se postupem času stanou nejlepší kamarádi.
Osobně ledničku cca od pátého měsíce miluji tak, že ji někdy navštěvuji i v noci.
4. Klidně můžete sestavit podrobný plánec veřejných toalet... Případně míst, kam se dá zaběhnout ve stavu nouze.
5. Řada lidí si o vás myslí, že jste mimo... A často opravdu jste.
6. V lepším případě se pletou a mimo nejste... Jen přemýšlíte o důležitějších věcech, jako například zda vyzkoušet látkové pleny, či nikoliv. Pokud to jde, snažte se je pochopit, holt mají potřebu zabývat se nesmysly, třeba finančními ciframi na firemní poradě (pche! Nevědí, co jsou to starosti!).
7. Funíte po pár krocích. Není divu... vaše plíce jsou utlačovány.
8. Nenávidíte kohokoliv v MHD, kdo vás nepustí sednout. Ovšem... máte přece svoji důstojnost... a tak ladně (asi jako buldozer) vlajete kolem tyče a tváříte se, že jste naprosto v pohodě (byť nemůžete dýchat,

- chce se vám na záchod a modlíte se, abyste už byli v cíli, protože těžšíště vašeho těla je nezvykle jinde, takže vyrovnávání jízdy je náročnější než kdy dřív).
9. Chce se vám brečet i u reklamy na prací prášek, protože ta paní se tak upřímně raduje, že má čisté prádlo... Anebo jako mně nechce a přijdete si divně, protože by se vám prý chtít mělo. Takže brečíte kvůli tomu.
  10. Lidé se snaží vám sahat na břicho... Dodnes jsem nepochopila proč!
  11. Pokud vám také nejprve naroste hrudní výbava, přijdete si neodolatelná... Dokud její velikost nepředčí břicho.
  12. Marketing vás miluje! Stačí na obyčejný bylinkový čaj dát obrázek těhotenského břicha a má vás v hrsti!
  13. Dostaví se záchvat hnězdění a domácích prací. Může být i nebezpečný... při manuální nezručnosti se háček při háčkování dostává velice blízko očí.
  14. Tváříte se, že maminkovské weby jsou pro vás úplnou neznámou. Děláte kyselé obličejy při vyslovování slov jako eMimino. A přece se tam občas podíváte, abyste porovnali svoje zkušenosti s ostatními... ani nevíte jak, náhle z vás je stálá uživatelka.
  15. Přesvědčíte sama sebe, že čokoláda nebo jiné sladkosti obsahují celou plejádu vitamínů, minerálů, esenciálních mastných kyselin, stopových prvků, vlákniny a nula procent tuku a cukru.
  16. Změníte literární výběr. Najednou se vám na stolku válí knihy o počtích, těhotenství a mateřství. Obvykle se ani do jedné nepodíváte, ale máte je, takže jste už teď báječná matka, co nenechává nic náhodě.

Kdo najde pod stromečkem dudlík, necht' ho vrátí!

Když už jsem se smířila s faktem, že pořádek doma na Vánoce nebude, chtěla jsem svou čest zachránit alespoň stylově zabalenými dárky. Připravila jsem si proto vše potřebné na psací stůl a ve chvíli, kdy jsem si byla jistá, že je dítko ponořeno do hloubkového průzkumu nejnižší položeného šuplete komody, honem jsem začala s tvorbou. Jako kdyby jí zapípal radar, Emily okamžitě vyndala hlavu z útrob nábytku a v pikosekundě už mě tahala za nohavici, že jako bude pomáhat.

Průběh byl následující...

Potomstvo se ihned ujalo lihového fixu a bělost desky stolu už od té doby není, co bývala. Zabavila jsem psací potřebu, což znamenalo malý vztek.

Dítěti se zachtělo dolů na zem, dítěti se zachtělo zpět na klín, dítěti se zachtělo dolů na zem, dítěti se zachtělo zpět na klín. Tento komediální skeč jsme opakovali tak dlouho, dokud se u mě nedostavily křeče v rukou i zádech. Přesunula jsem se proto s dary, balicím papírem, mašlemi a nůžkami na postel v marném doufání, že robě uspokojím lepším přehledem a de facto neomezeným pohybem. Toho bylo samozřejmě náležitě využito, dítko se chopilo balicího papíru a s oním nově nabytým neomezeným pohybem se s ním dalo do pohybu po celém bytě. Ulovila jsem dítě a navrátila ho zpět na místo, kde už dávno měly zářit perfektně zabalené dary. Větší vztek.

Uražená Emily si z nočního stolku vzala dudlík a velice významně ho začala dudat, abych věděla, že tentokrát jsem to opravdu přehnalá. Já balila, dítko rozbalovalo. Znovu jsem balila rozbalené. Robě započalo pátrání po dudlíku. V panice jsem začala hledat také. Dudlík nenalezen. Je mi jasné, že někdo bude letos pod vánočním stromkem skutečně překvapen.

Po půlhodině byly zabaleny čtyři dárky, vybaleny dva. Vlasy mi zdobilo asi kilo izolepy, Emily o něco méně, protože její vlasový porost našťestí příliš prostoru pro lepkavou pásku nenabídl. Dudlík stále nezvěstný. Popadla jsem zabalené dary tak vztekle, že na jednom z nich se papír roztrhl. Okamžitě jsem zrušila akci a začala obdarovávat v koupených dárkových taškách!

Kterak mě dítě omylem zmrzačilo

Společné spaní (neboli odborně co-sleeping) je báječná věc. Dokud se nevracíte z oční pohotovosti s půlkou hlavy zabalenou v obvazu... Ale pojďme na počátek.

Emily se v noci roztahovala mezi mnou a mužem. Spokojeně dudala dudlík, ručky rozhozené do všech světových stran, peřinu u nohou. A protože jsem zodpovědná matka, povšimla jsem si pokrývky nepokrývající mé milované robě a jala jsem se nastalou situací řešit.

Jak jsem tak přikrývala malé spící stvoření, ono dotyčné dítě se ohnalo... zřejmě v nějakém snovém zápalu... a svým malým prstíkem s vytaseným drápkem mě škráblo do oka. Bolelo to tak, že jsem okamžitě vyběhla do koupelny zkontrolovat, zda je bulva na svém místě.

K mému úžasu... byla.

Uvěřila jsem, že ráno bude moudřejší večera. Omyl. Viděla jsem dvojitě. Během dne se situace zhoršovala a mě napadlo, že přijdu-li o toto oko, mám již jen jedno, které by mohlo padnout za oběť třeba hned následující noci. Před pátou jsme tedy vyrazili na rodinný výlet směrem ku oční pohotovosti na Karlově náměstí v Praze.

Lékař uznal, že skutečně oko bylo poškozeno, a dal pokyn sestře, aby jej ošetřila kapkami a následně zalepila. Nevadilo mi to. Byla jsem přesvědčená, že bude použit čtvereček 5x5 centimetrů, který decentně zakryje důlek a který sestra připevní maličkým kouskem náplasti. Statná blondýna však na můj obličej připlácla cosi, co bych mohla doma používat jako závěsy. A aby to prý fest drželo, přelepila tu věc snad celým balením náplasti bez polštářku. Vzdychna jsem a smířila se s faktem, že v příštích dnech ušetřím nejen stíny, tužku na oči a řasenku, ale také makeup, tvářenku a pudr.

Jenže... Sestra vyndala z šuplete roli obvazu a jí mi začala mávat kolem hlavy. Když řádným utáhnutím uzlu na mém čele dokončila své dílo, muse-la jsem se ozvat.

„Sestři, ale jak si nandám brejle?“ posteskla jsem si.

„Vy na to levé oko vůbec nevidíte?“ zeptala se naivně.

„Ani prd,“ byla jsem upřímná.

A tak vzala obrovské nůžky a začala helmici sundavat. Následně znovu sáhla do zmíněného šuplíku a vyndala roli novou. Opět zamanévrovala kolem mé mozkovny a se slovy „Musela jsem udělat míň vrstev, ale roztáhnout to,“ mi zafačovala hlavu de facto celoplošně. Velice slušivé!

Vyšla jsem z ordinace a půlku obličeje si zakrývala lékařskou zprávou. Bála jsem se, že dítko bude plakat strachem či výčitkami svědomí. Chyba lávky. Poté, co jsem Emily ukázala, že vypadám, jako kdybych se právě vrátila z války ve Vietnamu, dostala záchvat smíchu.

Máme doma občanku!

Akce, jakou je vítání občánků, mi až příliš zavánějí léty červených karafiátů. Přesto jsme se o tento zážitek nechtěli nechat ochudit a vyrazili jsme za kulturou. Děti ze školního sboru zapěly písně a zarecitovaly básně, dostali jsme růži, Emily dáreček, hodili jsme úsměv do foťáku a šlo se domů.

Jenže... nikdo nemohl tušit, jaké peripetie této slavnostní chvíli předcházely... alespoň u nás doma. A vlastně i v samotné obřadní síni. Ono totiž není tak snadné se někam vypravit, když máte malé robě. Probíhalo to následovně...

12:30

Povídám: „Emily, v 13:45 tě začnu chystat, tak si zdřímni, ať jsi ready.“ Dítě na mě zírá s údivem a úsměvem na rtech. Místo spánku volí řádění s hračkami a cvičení otáčení se na bok.

12:35

Jdu se vypravit, abych mezi lidmi netropila ostudu. Šaty nechávám na poslední chvíli, protože Emily má ještě dostat najíst. Muž, přicházející domů ze zaměstnání, mě nachází v punčochách oblečených k domácímu triku a namalovaným okem. Hlavně, že už mám napatlanou rudou rtěnku.

Při úpravě vlasů se mi chce plakat, poporodní padání postihlo i mě. Slzy zadržuji jen kvůli náročně vykreslené lince nad řasami oka.

12:55

Muž si všímá drobné nedokonalosti na svém oděvu.

13:00

Muž hledá žehličku...

Radím mu, ať se podívá na místo, kam ji dáváme vždycky. S podivem ji tam skutečně nachází. Ptá se mě, jestli si má vzít cestovní nebo obyčejnou. Dotazuji se, zda hodlá žehličku brát s sebou. Správně usuzuje, že dráždí hada bosou nohou... což mu mělo napovědět i jedno nenamalované oko a mé zběsilé pobíhání po bytě.

Volí obyčejnou. Avšak ukazuje se, že s ní není cosi v pořádku, a jde mi

předvést tu hrůzu spolu s vymáháním návrhu řešení oné nastalé situace. Radím mu, ať v tomto okamžiku použije cestovní a že se z problému s domácí žehličkou pokusíme zhroutit, až po uvítání naší dcery mezi občany.

13:40

Emily usíná. Nejtvrdějším spánkem, jaký u malého človíčka můžete vypozerovat.

13:50

Abych později ušetřila čas, oblékám si dlouho rozmýšlené šaty. A domalovávám druhé oko.

14:05

Obezřetně budím spící dítě. Pokud jste to někdy zkusili, chápete...!
Emily na mě křičí. Snažím se ji obléknout. Muž stále žehlí.

14:15

Emily mi při jídle pobryndává šaty.

14:25

Převlékám se do jiných šatů. Emily ocucává límeček svého kabátku.

14:30

Vyrážíme. Radujeme se z vítězství. Mám namalované obě oči, muž dokonale vyžehlené kalhoty a Emily spokojeně kouká z kočárku.

14:50

Máme asi deset metrů do cíle. Emily usíná.

15:00

Budím spící dítě.
!!!

15:10

Sedíme v obřadní síni.

15:15

Pan starosta zahajuje řeč. Emily velkým obloukem plive dudlík.

15:16

Emily skáče do řeči panu starostovi.

15:20

Pan starosta stále hovoří. Emily si ublinkává na kabátek. Aby to nebylo vidět, rozepínám jí ho.

15:25

Emily si poslintává šaty. Aby to nebylo vidět, zapínám jí kabátek.

15:30

Emily poslintává moje šaty. Nemám si co rozepnout ani zapnout.

15:40

Emily se mi otírá o rtěnku. Na čele jí svítí rudý obtisk. Velice nenápadně žádám muže o papírový kapesník.

Nemá!

Loví tedy v mé tašce. Má strach, že ho tam něco kousne. Nedívím se, v tom bordelu se klidně může schovávat cokoliv.

15:43

Muž s velkou slávou vytahuje kapesníček. Varuje mě, že Emily bude mít červené čelíčko, když jí ho otře. Házím nechápavý pohled... má mít na čele rudou rtěnku nebo rudý flek?

15:44

Dělám to, co všechny děti od svých matek nenávidí... „navlhčuji“ kapesníček a snažím se dostat rtěnku z dceřiny hlavy. Je to kvalitní kosmetika, drží.

15:45

Ukazuje se, že děti se na focení pokládají do postýlky. Zbystříme a víme, že se blíží malér.

15:46

Rtěnkový problém zažehnán.

15:55

Zatím se všem dětem v postýlce líbí. Víme, že Emily bude výjimkou.

15:57

Emily se nudí, a tak si začne hrát s mými vlasy. Jsem přesvědčená, že mi v blízké budoucnosti půlku vyškube a druhá samovolně vypadá.

15:58

Emily bledne flek na čele.

Oddychujeme si, že nebude na fotkách vypadat jako Gorbačov.

15:59

Jdeme na řadu. Pokládám Emily do postýlky a snažím se ji naaranžovat. Muž dělá na naše potomstvo obličej, protože už má na krajíčku (potomstvo, nikoliv muž).

16:01

Uf! Zdárně sedíme opět na svých místech. To byl výkon, panečku!